

Sygn. akt II Ka 189/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale przedstawiciela Mazowieckiego Urzędu Celno – Skarbowego w Warszawie – R. A.

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2018 r.

sprawy **A. R. (1)**

oskarżonego z art. 107 § 1 kks

na skutek apelacji, wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 10 listopada 2017 r. sygn. akt II K 720/13

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ka 189/18

UZASADNIENIE

A. R. (2) został oskarżony o to, że urządził i prowadził gry na automatach w barze przy ul. (...) w miejscowości M. od dnia 27.08.2012 r. do dnia kontroli tj. 24.11.2012 r. przy wykorzystaniu automatów o nazwie S.o nr (...) oraz H. S. P. o nr (...), działających w celach komercyjnych, na których prowadzone gry miały charakter losowy, udostępnione do publicznego korzystania, wbrew przepisom art. 2 ust. 3-5, art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2009r. nr 201 poz. 1540),

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks

Sąd Rejonowy w Węgrowie wyrokiem z dnia 10 listopada 2017 r., sygn. II K 720/13:

I. oskarżonego A. R. (1) uznał za winnego tego, że od dnia 27 sierpnia 2012 r. do dnia kontroli, tj. 24 listopada 2012 r. w barze przy ul. (...) w miejscowości M., gm. M., pow. (...), woj. (...) urządził i prowadził gry na automatach o nazwie S. Bank o nr (...) oraz H. S. P. o nr (...), działających w celach komercyjnych, na których prowadzone gry miały charakter losowy, udostępnione do publicznego korzystania, wbrew przepisom art. art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2009r. nr 201, poz. 1540), tj. czynu z art. 107 § 1 kks i za to na

podstawie art. 107 § 1 kks skazał go na karę grzywny w wysokości 70 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych;

II. na podstawie art. 30 § 5 kks orzekł przepadek:

- automatu do gier (...) Bank o nr (...) i H. S. P. o nr (...) przechowywanych w magazynie Izby Celnej w W. za pokwitowaniem PL/MF/AE nr (...),

- środków pieniężnych w kwocie 1.698 (jeden tysiąc sześćset dziewięćdziesiąt osiem) złotych przechowywanych w Kasie Izby Celnej w W. za pokwitowaniem PL/MF/ (...);

III. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 700 złotych tytułem opłaty oraz obciąży go poniesionymi w sprawie wydatkami w kwocie 2.879,54 złotych.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wnieśli oskarżony i jego obrońca. Oba wniesione środki odwoławcze były skierowane przeciwko całości wyroku, a ich zarzuty i argumentacja były identyczne. Obie apelacje różniły się jedynie wizualnie wykorzystaną czcionką i jej rozmiarem oraz rozmieszczeniem tekstu. Wniesione apelacje zaskarżonemu wyrokowi zarzuciły:

1. Na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. rażąco obrazę przepisów prawa materialnego polegającą na niezastosowaniu w odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonemu przepisu art. 1 § 3 k.k.s. statuującego jedną z naczelnych zasad polskiego prawa karnego zasadę winy. Tym samym w zaskarżonym wyroku - wbrew czezej treści uzasadnienia - oskarżony poniósł odpowiedzialność karną bez rzeczywistego ustalenia winy, której koniecznym komponentem są ustalenia dotyczące umyślności lub też nieumyślności czynu zabronionego (art. 4 §§ 1-3 k.k.s.), jakich w odniesieniu do oskarżonego oraz zgromadzonego w sprawie materiału - zwłaszcza kluczowych dla wyjaśnień oskarżonego orzeczeń w jego sprawach skorelowanych z treścią opinii nr (...) sporządzonych przez biegłego sądowego z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Słupsku mgr inż. M. S. (1), do którego zwracały się w sprawach o czyny z art. 107 § 1 k.k.s. finansowe organy postępowania przygotowawczego oraz sądy powszechne o wydawanie opinii w przedmiocie automatów do gier, jakie oskarżony otrzymał wraz z przedmiotowymi urządzeniami wskazanymi w akcie oskarżenia, przed przystąpieniem do ich eksploatacji przez spółkę, w jakiej pełni funkcję członka zarządu - w zaskarżonym wyroku w istocie - wbrew czezej treści uzasadnienia - w ogóle nie poczyniono. Zastępując powyższe całkowicie nieprawdziwymi frazesami - iż, to oskarżony mając bliżej nieokreślone wątpliwości zwrócił się o pozyskanie od autora opinii nr (...) - rzeczonych dokumentów prywatnych.

2. Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. rażąco obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku będącą logiczną nieuchronną konsekwencją poniesienia przez oskarżonego odpowiedzialności karnej bez rzeczywistego i prawidłowego ustalenia winy - poprzez naruszenie unormowania art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., zasadzające się na zaniechaniu dokładnego określenia przypisanego oskarżonemu czynu - skazując za czyn, jakiego wszystkie znamiona nie zostały wymienione w opisie czynu zawartym w wyroku - zarówno jeżeli chodzi o znamiona strony przedmiotowej, jak i podmiotowej czynu zabronionego z art. 107 § 1 k.k.s. przypisanego oskarżonemu. Albowiem sentencja zaskarżonego orzeczenia nie wskazuje jakiegokolwiek rodzaju zamiaru, jaki miałby towarzyszyć zachowaniu oskarżonego (strona podmiotowa), co więcej znamionną cechą zaskarżonego wyroku jest - wbrew czczym deklaracjom zawartym we wstępnej - prawdopodobnie niezmiennej dla większości spraw - części uzasadnienia, pominięcie przez Sąd Rejonowy znamion strony podmiotowej, gdyż w zaskarżonym wyroku w jakikolwiek sposób nie wymieniono, ani nie rozważono rodzaju zamiaru, jaki miałby towarzyszyć zachowaniu oskarżonego, w zaskarżonym wyroku w jakikolwiek sposób nie wskazano również, z jakiego materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie miałyby wynikać nastawienie psychiczne oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu - zaniechano zwłaszcza jakiegokolwiek oceny korelacji świadomości oskarżonego z treścią wskazanych powyżej opinii nr (...) biegłego sądowego z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Słupsku mgr inż. M. S. (1) oraz prawomocnymi orzeczeniami sądów powszechnych potwierdzającymi ich zasadność, prawidłowość i miarodajność, jakie oskarżony otrzymał wraz z urządzeniami wskazanymi w akcie oskarżenia, przed przystąpieniem do ich eksploatacji przez spółkę, w jakiej pełni funkcję członka zarządu - co dowodzi, iż nie rozważono strony podmiotowej czynu

zabronionego przypisanego oskarżonemu - immanentnie pominięto treść wyjaśnień oskarżonego wskazujących na świadomość oskarżonego odnośnie rodzaju eksploatowanych przez spółkę urządzeń. Zastępując powyższe całkowicie nieprawdziwymi frazesami - iż, to oskarżony mając bliżej nieokreślone wątpliwości zwrócił się o pozyskanie od autora opinii nr (...) - rzeczonych dokumentów prywatnych.

3. Na podstawie przepisu art. 438 pkt 2 k.p.k. rażąco obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest art. 6 k.p.k. w zw. z art. 72 §§ 1- 3 k.p.k. w zw. z art. 390 § 1k.p.k. w zw. z art. 175 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1k.k.s. w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 6 ust. 3 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz. U. 1993 r. Nr 61 poz. 284 ze zm.), zasadzającą się w zaniechaniu zastosowania wskazanych regulacji pomimo, iż oskarżony nie włada w wystarczającym stopniu językiem polskim, co jest okolicznością niejako notoryjną w niniejszym postępowaniu (udział tłumacza przysięgłego w czynności stawiania zarzutów podejrzanemu oraz przesłuchania na tę okoliczność) - poprzez przyjęcie, że wystosowywanie pism - wezwań i zawiadomień - dla oskarżonego przez Sąd pierwszej instancji w niezrozumiałym dla oskarżonego języku jest prawidłowe i skuteczne, gdy tymczasem faktycznie uniemożliwia oskarżonemu obronę poprzez pozbawienie wiedzy o terminie rozpraw i posiedzeń we własnej sprawie, a tym samym terminie przeprowadzenia kluczowych dowodów.

4. Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. rażąco obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku:

a. Przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1k.k.s., zasadzające się w dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny opinii pisemnej oraz ustnej uzupełniającej biegłego A. C., wyjaśnień oskarżonego A. R. (1) oraz ocen technicznych nr (...) i (...) biegłego sądowego z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Słupsku mgr inż. M. S. (1) z naruszeniem zasad prawidłowego, logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - w szczególności w następującym zakresie:

- Ustalenia przez Sąd Rejonowy na podstawie wskazanych materiałów, iż: „zatrzymane w sprawie automaty umożliwiały rozgrywania gier realizowanych elektronicznie (komputerowo), gier komercyjnych, gier bez możliwości bezpośredniej wypłaty rzez automat wygranej pieniężnej, gier zawierających element losowości, gdy o charakterze losowym - wynik każdej uruchomionej gry jest dla gracza nieprzewidywalny, na końcowy wynik gracz nie ma żadnego wpływu."

o Przy jednoczesnym braku zanegowania prawdziwości jakiegokolwiek asercji Oceny technicznej automatu do gier (...) odnośnie zasad działania urządzenia wskazanego w akcie oskarżenia sporządzonej przez biegłego z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Słupsku mgr inż. M. S. (1), ujawnionej na rozprawie - stwierdzającej, iż:

- „PO WPROWADZENIU OPŁATY MONETĄ LUB BANKNOTEM, NA SPECJALNYM WYŚWIETLACZU POJAWIA SIĘ WARTOŚĆ WYKUPIONEGO CZASU GRY"
- „WYDŁUŻENIE CZASU GRY NASTĘPUJE POPRZEZ ZWIELOKROTNIE NIE WPLATY."
- „AUTOMAT Z ELEMENTEM ZRĘCZNOŚCIOWYM POLEGAJĄCYM NA NACIŚNIĘCIU W ODPOWIEDNIM MOMENCIE PRZYCIŚKI PODŚWIETLANEGO ŚWIATŁEM PRZERYWANYM. NACIŚNIĘCIE KLAWISZA W MOMENCIE PODŚWIETLENIA PREMIOWANE JEST PUNKTEM. LICZNIK PUNKTÓW ZDOBYTYCH W GRZE ZRĘCZNOŚCI OWEJ MIEŚCI SIĘ W SASIEDZTWIE LICZNIKA CZASU."
- „PO UPŁYWIE WYKUPIONEGO CZASU, NIEZALEŻNIE OD PRZEBIEGU GRY, KOŃCZY SIĘ ONA WYNIKIEM O PUNKTÓW (LICZNIK PUNKTÓW UZYSKANYCH W GRZE ZRĘCZNOŚCI OWEJ ZASTĘPOWANY JEST KOMUNIKATEM 'GRA ZRĘCZNOŚCI OWA 1 ZŁ - 1 MINUTA', NATOMIAST LICZNIK PUNKTÓW DODATKOWYCH W GRZE TELEWIZYJNEJ ZERUJE SIĘ)."
- „W PRZYPADKU UTRATY WSZYSTKICH KREDYTÓW W GRZE TELEWIZYJNEJ, GRACZ NADAL MA MOŻLIWOŚĆ ZDOBYWANIA PUNKTÓW W GRZE ZRĘCZNOŚCI OWEJ, AŻ DO MOMENTU ZAKOŃCZENIA CZASU."

- „AUTOMAT NIE POSIADA BANKU, NIE WYPŁACA WYGRANYCH RZECZOWYCH ANI PIENIĘŻNYCH.”
- „AUTOMAT DO GIER H. (...) NR (...) NIE WYPŁACA WYGRANYCH PIENIĘŻNYCH ANI RZECZOWYCH. CZAS GRY NIE ZALEŻY OD ZRĘCZNOŚCI GRACZA ANI OD WYNIKU GRY. CZAS GRY LIMITUJE WARTOŚĆ WPLĄT DO WRZUTNIKA MONET LUB AKCEPTORA BANKNOTÓW AUTOMATU. ”
- „AUTOMAT OZNAKOWANY CE, POSIADA NAPISY INFORMUJĄCE O SYMULATORZE CZASOWYM, O BRAKU WYPŁAT WYGRANYCH I WYNIKU KOŃCOWYM GRY.”
- „UZYSKANY PODCZAS GRY CHWILOWY STAN PUNKTOWY, ZARÓWNO W GRZE ZRĘCZNOŚCI OWEJ JAK I GRACH TELEWIZYJNYCH, NIE ZMIENIA USTALONEGO NA POCZĄTKU JEJ CZASU TRWANIA ORAZ WYNIKU KOŃCOWEGO.”
- „W MOMENCIE ZAKOŃCZENIA GRY STAN PUNKTOWY JEST ZEROWY.”
- „GRA NIE POSIADA CHARAKTERU LOSOWEGO, PONIEWAŻ JEJ WYNIK JEST Z GÓRY ZNANY PRZED ROZPOCZĘCIEM GRY.”

o Przy jednoczesnym braku zanegowania prawdziwości jakiegokolwiek asercji Oceny technicznej automatu do gier (...) odnośnie zasad działania urządzenia wskazanego w akcie oskarżenia sporządzonej przez biegłego z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Słupsku mgr inż. M. S. (1), ujawnionej na rozprawie - stwierdzającej, iż:

- „PO WPROWADZENIU OPŁATY MONETĄ LUB BANKNOTEM, NA WYŚWIETLACZU POJAWIA SIĘ WARTOŚĆ WYKUPIONEGO CZASU GRY.”
- „WYDŁUŻENIE CZASU GRY NASTĘPUJE POPRZEZ ZWIELOKROTNIE NIE TEJ WPLĄTY.”
- „PO UPŁYWIE WYKUPIONEGO CZASU, NIEZALEŻNIE OD PRZEBIEGU GRY, WYNIK PUNKTOWY ZERUJE SIĘ, NA WYŚWIETLACZU POJAWIA SIĘ PULSACYJNIE NAPIS 'SUPER BANK'.”
- „W PRZYPADKU UTRATY WSZYSTKICH KREDYTÓW, GRACZ OTRZYMUJE MOŻLIWOŚĆ DALSZEJ GRY PO WCIŚNIĘCIU CZARNEGO PRZYCISKU (PRZYCISK NALEŻY PRZYTRZYMAĆ WCIŚNIĘTY PRZEZ OK 6 SEKUND).”
- „AUTOMAT NIE POSIADA BANKU, NIE WYPŁACA WYGRANYCH RZECZOWYCH ANI PIENIĘŻNYCH.”
- „AUTOMAT DO GIER ZRĘCZNOŚCIOWYCH (...)NIE WYPŁACA WYGRANYCH PIENIĘŻNYCH ANI RZECZOWYCH. CZAS GRY NIE ZALEŻY OD ZRĘCZNOŚCI GRACZA ANI OD WYNIKU GRY. CZAS GRY LIMITUJE WARTOŚĆ WPLĄT DO WRZUTNIKA MONET LUB AKCEPTORA BANKNOTÓW AUTOMATU. ”
- „AUTOMAT OZNAKOWANY CE POSIADA NAPISY INFORMUJĄCE O SYMULATORZE CZASOWYM, O BRAKU WYPŁAT WYGRANYCH I WYNIKU KOŃCOWYM GRY.”
- „UZYSKANY PODCZAS GRY CHWILOWY STAN PUNKTOWY NIE ZMIENIA USTALONEGO NA POCZĄTKU JEJ CZASU TRWANIA ORAZ WYNIKU KOŃCOWEGO.”
- „W MOMENCIE ZAKOŃCZENIA GRY STAN PUNKTOWY JEST ZEROWY.”
- „GRA NIE POSIADA CHARAKTERU LOSOWEGO, PONIEWAŻ JEJ WYNIK JEST Z GÓRY ZNANY PRZED ROZPOCZĘCIEM GRY.”

o Przy jednoczesnym uniemożliwieniu obronie wykazania, iż prawidłowe oraz potwierdzone w prawomocnych orzeczeniach sądów powszechnych jest stanowisko, iż gra na przedmiotowych urządzeniach nie ma charakteru

losowego bowiem końcowy wynik „0” jest zakomunikowany jeszcze przed przystąpieniem do zabawy na przedmiotowych urządzeniach:

1) wyrok Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 15 listopada 2012 r., w sprawie li K 13/12 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 26 lutego 2013 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 26/13:

„Po analizie zasad i przebiegu gry na przedmiotowym automacie Sąd doszedł do przekonania, że przedmiotowe urządzenie H. (...) nie wypłaca wygranych pieniężnych i rzeczowych, nadto gra na tym urządzeniu nie ma charakteru losowego ponieważ jej wynik jest znany „z góry” przed rozpoczęciem gry. Sąd stwierdził, że po upływie wykupionego czasu, niezależnie od przebiegu gry, kończy się ona wynikiem „0” punktów. Czas prowadzenia gry nie zależy od zręczności gracza ani od wyniku gry.

Zgodnie natomiast z art. 2 ust. 5 ww ustawy grą na automatach jest także gra na wymienionych w ustawie urządzeniach organizowana w celach komercyjnych w której gracz nie ma możliwości uzyskania wygranej pieniężnej lub rzeczowej, ale gra ma charakter losowy.

Zdaniem Sądu, mając na względzie zasady i przebieg gry na urządzeniu H. (...), gra na nim nie ma charakteru losowego. Świadczy o tym fakt, że wynik gry jest znany przed jej rozpoczęciem, zawsze kończy się ona także wynikiem zerowym.

Uzyskany natomiast w czasie gry stan punktowy jest chwilowy, zarówno w grze zręcznościowej jak i telewizyjnej i nie zmienia ustalonego na początku czasu trwania gry oraz jej wyniku końcowego. Wobec powyższych ustaleń, w ocenie Sądu, błędne są wywody biegłego R. R. w tym zakresie o dotyczące charakteru losowego gier prowadzonych na przedmiotowym automacie. Elementy przypadkowości w trakcie trwania poszczególnych gier czy też możliwość włączenia „autostartu” w grze telewizyjnej i rozgrywanie automatyczne gry nie świadczą w żadnym razie o losowym charakterze prowadzonych gier w rozumieniu ustawy o grach hazardowych. Biorąc pod uwagę świadomość gracza co do czasu gry i jej wyniku końcowego nie można mówić, zdaniem Sądu, o losowym charakterze prowadzonych gier. Dlatego, w ocenie Sądu I Instancji, brak jest także strony przedmiotowej przestępstwo zarzucanego oskarżonemu”.

2) wyrok Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 26 czerwca 2013 r., w sprawie li K 2/13 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 8 października 2013 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 546/13:

„Biorąc pod uwagę świadomość gracza co do czasu gry i jej wyniku końcowego nie można mówić, zdaniem Sądu, o losowym charakterze prowadzonych gier. Dlatego w ocenie Sądu i Instancji. Brak jest także strony przedmiotowej przestępstwa zarzucanego oskarżonemu.”

3) wyrok Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 30 sierpnia 2013 r., w sprawie o sygn. akt XII K 39/13 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 4 lutego 2014 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 627/13:

„Po zakończeniu czasu gry wynik zawsze będzie wynosił „0”. (...) Nie można jednak przyjąć, iż wynik gry ma charakter losowy, gdyż wynik gry jest znanym przed jej rozpoczęciem i zawsze się ona kończy wynikiem zerowym. Gracz rozpoczynając grę ma świadomość, że po zakończeniu czasu gry i nie wykupieniu kolejnego czasu gra zakończy się wynikiem „0”.

Tym samym nie można przyjąć, aby powyższa gra cechowała się losowością rozumianą jako nieprzewidywalność rezultatu, która jest oceniana z punktu widzenia grającego.

W ocenie Sądu przedmiotowy automat jest jedynie zabawową symulacją umożliwiającą miłe spędzenie czasu.

Wobec powyższych ustaleń w ocenie Sądu biegły R. R. poczynił błędne wywody w tym zakresie, iż przedmiotowy automat umożliwia rozgrywanie gier mających charakter losowy. W związku z powyższym Sąd nie dał mu wiary.”

4) wyrok Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 26 kwietnia 2013 r., w sprawie o sygn. akt li K 158/12 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 10 grudnia 2013 r., w sprawie o sygn. akt VI Ka 617/13:

„Po analizie zasad i przebiegu gier na przedmiotowych automatach Sąd doszedł do przekonania, że przedmiotowe urządzenia nie wypłacają żadnych wygranych pieniężnych i rzeczowych, nadto gry na tych urządzeniach nie mają charakteru losowego ponieważ ich wynik jest znany „z góry” przed rozpoczęciem gier. Sąd stwierdził, że po upływie wykupionego czasu, niezależnie od przebiegu gier, kończą się one wynikiem „O” punktów. („„)

Zdaniem Sądu, mając na względzie zasady i przebieg gier na ww. urządzeniach, gry na nich nie mają charakteru losowego. Świadczy o tym fakt, że wynik gry jest znany przed ich rozpoczęciem, zawsze kończą się one także wynikiem zerowym. Uzyskany natomiast w czasie gier stan punktowy jest chwilowy i nie zmienia ustalonego na początku czasu trwania gry oraz jej wyniku końcowego.

Wobec powyższych ustaleń, w ocenie Sądu, błędne są wywody biegłego W. K.go w tym zakresie a dotyczące charakteru losowego gier prowadzonych na przedmiotowych automatach.”

5) wyrok Sądu Rejonowego w Olecku z dnia 14 maja 2014 r., w sprawie o sygn. akt li K 766/13 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 15 stycznia 2015 r., w sprawie o sygn. akt li Ka 303/14:

„Zdaniem Sądu, mając na względzie zasady i przebieg gry na urządzeniu S.gra na nim nie ma charakteru losowego. Świadczy o tym fakt, że wynik gry jest znany przed jej rozpoczęciem, zawsze kończy się ona także wynikiem zerowym”.

6) postanowienie Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 14 listopada 2013 r., w sprawie o sygn. akt li Kp 155/13 uchylające postanowienie o żądaniu wydania rzeczy:

„przedmiotowe urządzenie nie daje możliwości uzyskania wygranej rzeczowej lub pieniężnej, a czas gry zależy tylko i wyłącznie od wartości uiszczonych do urządzenia opłat, zaś w momencie zakończenia gry stan punktów jest zerowy.

Tym samym należy uznać, iż przedmiotowe urządzenie nie spełnia ustawowych wymogów dla uznania prowadzonej na nim gry za grę na automacie w rozumieniu przepisów cytowanej ustawy, a więc urządzenie to nie podlega wskazanej regulacji i brak jest konieczności poddawania go badaniu przez biegłego.”

7) wyrok Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 18 listopada 2014 r., w sprawie o sygn. akt XII K 406/13 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 24 lutego 2015 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 74/15:

„Należy także wskazać, iż skoro w automacie można było zakupić czas poprzez wrzucenie zapłaty odpowiedniej kwoty, a po upływie tego czasu automat zatrzymywał się bez względu na to, ile punktów było na liczniku, to nie można uznawać, że „jedną grą” jest jeden obrót bębnow. Jest to jeden z wielu etapów jednej gry rozgrywanej w ramach wykupionego czasu.

Uznanie jednego obrotu bębnow za jedną grę prowadziłoby do uznania, iż gracz za określoną kwotę pieniędzy wykupuje w zasadzie nieokreśloną ilość gier (w zależności od tego, czy uda mu się wygrać punkty czy nie, jaką stawkę ustawi), zatem cena za grę nie miałaby określonej konkretnie wartości. (...)

Jeżeli przyjąć sposób rozumowania biegłego M. S., gra na powyższym automacie nie ma charakteru losowego, bowiem gra zawsze kończy się wynikiem „o”. liczniki punktów i czasu zerują się - nie ma zatem wygranej. Nie można mówić również o losowości, skoro wynik znany jest z góry tj. po upływie wykupionego czasu gry jej wynik będzie wynosił „o”.

W związku z powyższymi rozważaniami, dotyczącymi pojęcia „jednej gry” Sąd rozpoznający niniejszą sprawę uznaje, iż powyższy automat nie ma charakteru losowego.”

8) wyrok Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 29 października 2014 r., w sprawie o sygn. akt Ili K 5/12 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 14 kwietnia 2015 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 101/15:

„Z oceny technicznej jasno wynikało, że gra nie miała charakteru losowego, skoro wynik gry, a więc zerowy stan punktowy, był znany z chwilą jej rozpoczęcia. (...) Skoro oskarżany znał stanowisko ekspertów i nie miał powodu, by wątpić w ich fachowość (M. S. (1) do chwili obecnej jest biegłym sądowym z zakresu maszyn i urządzeń), to nie miał obowiązku zabiegać u Ministra Finansów o rozstrzygnięcie charakteru gry urządzonej na przedmiotowym automacie. Sam fakt, że dysponował przedmiotową oceną techniczną świadczył o tym, że nie miał bezpośrednio ani ewentualnego zamiaru popełnienia występku z art. 107 § 1 k.k.s. (...)

fakt, że gra kończyła się zawsze tym samym wynikiem niezależnym od ilości punktów uzyskanych w czasie poszczególnych rozgrywek, w czasie limitowanym ilością środków umieszczonych we wrzutniku czy akceptorze banknotów, świadczył o tym, że gra nie miała charakteru losowego. Przepisy ustawy o grach hazardowych nie reglamentują urządzania gier na takich automatach dlatego Sąd przyjął, że postępowanie oskarżonego A. R. (1) nie wyczerpało znamion strony przedmiotowej występku z art. 107§ 1 k.k.s."

9) wyrok Sądu Rejonowego w Kozienicach z dnia 15 grudnia 2014 r., w sprawie o sygn. akt XI K6675/13:

„ W wyroku z dnia 07 maja 2012 r. w sprawie V KK 420/11 Sąd Najwyższy stwierdził: m. innymi „Zgodnie z art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 ze zm.), gra na automacie „ma charakter losowy", jeżeli jej wynik jest nieprzewidywalny dla grającego. Nieprzewidywalność tę oceniać należy przez pryzmat warunków standardowych w jakich znajduje się grający, nie zaś przez pryzmat warunków szczególnych (atypowych)." Z powyższego stanowisko SN, które sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela wynika w sposób niebudzący wątpliwości, że gro ma charakter losowy jeżeli jej wynik jest nieprzewidywalny dla grającego i zależy od przypadku. Tego rodzaju sytuacja nie ma miejsca w odniesieniu do gry no przedmiotowym automacie. Zawsze kończy się ona „wynikiem zero", niezależnie od uzyskanych w trakcie gry punktów. Wygrane punkty kredytowe nie umożliwiają przedłużenia pierwotnie wykupionego czasu gry. Możliwość przedłużenia gry wiąże się z koniecznością wykupienia kolejnego czasu gry i punktów kredytowych.

W trakcie gry rzecz jasna znaki i symbole przesuwają się w taki sposób, że nie zależy od zręczności grającego zatrzymanie gry na żądanej konfiguracji i sąd nie kwestionuje przedmiotowego ustalenia biegłego. Okoliczność powyższa nie decyduje jednakże o losowym charakterze gry albowiem jej wynik jest znany przed rozpoczęciem gry i zawsze kończy się ona wynikiem „zero". Także czas gry jest z góry określony i nie ma możliwości jego przedłużenia bez konieczności wykupienia dalszego czasu gry. (...)

Sąd w pełni podziela zatem interpretację zawartą w opinii rzeczoznawców M. S. (3) i M. S. (1), co da braku losowego charakteru gry. Okoliczność, iż wyżej wymienieni wykonywali opinię poza niniejszym postępowaniem, przed jego wszczęciem i ich opinia nie ma charakteru dowodu z opinii biegłych w postępowaniu karnoskarbowym, sama w sobie nie może powodować odrzucenia przyjętej argumentacji, która jest przekonująca, logiczna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności”.

- Odrzucenia, jako niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego odnośnie zasad działania rzeczonych urządzeń, gdy w okolicznościach niniejszej sprawy ani jedna asercja opinii autorstwa biegłego z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Słupsku mgr inż. M. S. (1) dotycząca zasad działania przedmiotowych urządzeń, jakie oskarżony otrzymał wraz z przedmiotowymi urządzeniami jeszcze przed przystąpieniem do ich eksploatacji przez spółkę, nie została zaprzeczona, ani nie stwierdzono w toku niniejszego postępowania, aby nie polegała na prawdzie, analogicznie w toku niniejszego postępowania nie stwierdzono, aby urządzenia wskazane w akcie oskarżenia działały w sposób odmienny aniżeli opisany w dokumentach, jakimi dysponował oskarżony przed przystąpieniem do eksploatacji przez spółkę rzeczonych urządzeń:

- „PO WPROWADZENIU OPŁATY MONETĄ LUB BANKNOTEM, NA SPECJALNYM WYŚWIETLACZU POJAWIA SIĘ WARTOŚĆ WYKUPIONEGO CZASU GRY”
- „WYDŁUŻENIE CZASU GRY NASTĘPUJE POPRZEZ ZWIELOKROTNIENIE WPLĄTY.”
- „AUTOMAT Z ELEMENTEM ZRĘCZNOŚCIOWYM POLEGAJĄCYM NA NACIŚNIĘCIU W ODPOWIEDNIM MOMENCIE PRZYCISKU PODŚWIETLANEGO ŚWIATŁEM PRZERYWANYM. NACIŚNIĘCIE KLAWISZA W MOMENCIE PODŚWIETLENIA PREMIOWANE JEST PUNKTEM LICZNIK PUNKTÓW ZDOBYTYCH W GRZE ZRĘCZNOŚCIOWEJ MIEŚCI SIĘ W SĄSIEDZTWIE LICZNIKA CZASU.”
- „PO UPŁYWIE WYKUPIONEGO CZASU, NIEZALEŻNIE OD PRZEBIEGU GRY, KOŃCZY SIĘ ONA WYNIKIEM O PUNKTÓW (LICZNIK PUNKTÓW UZYSKANYCH W GRZE ZRĘCZNOŚCIOWEJ ZASTĘPOWANY JEST KOMUNIKATEM 'GRA ZRĘCZNOŚCI OWA 1 ZŁ - 1 MINUTA’, NATOMIAST LICZNIK PUNKTÓW DODATKOWYCH W GRZE TELEWIZYJNEJ ZERUJE SIĘ).”
- „W PRZYPADKU UTRATY WSZYSTKICH KREDYTÓW W GRZE TELEWIZYJNEJ, GRACZ NADAL MA MOŻLIWOŚĆ ZDOBYWANIA PUNKTÓW W GRZE ZRĘCZNOŚCIOWEJ, AŻ DO MOMENTU ZAKOŃCZENIA CZASU.”
- „AUTOMAT NIE POSIADA BANKU, NIE WYPŁACA WYGRANYCH RZECZOWYCH ANI PIENIĘŻNYCH.”
- „AUTOMAT DO GIER H. (...) NR (...) NIE WYPŁACA WYGRANYCH PIENIĘŻNYCH ANI RZECZOWYCH. CZAS GRY NIE ZALEŻY OD ZRĘCZNOŚCI GRACZA ANI OD WYNIKU GRY. CZAS GRY LIMITUJE WARTOŚĆ WPLĄT DO WRZUTNIKA MONET LUB AKCEPTOR A BANKNOTÓW AUTOMATU. ”
- „AUTOMAT OZNAKOWANY CE POSIADA NAPISY INFORMUJĄCE O SYMULATORZE CZASOWYM, O BRAKU WYPŁAT WYGRANYCH I WYNIKU KOŃCOWYM GRY.”
- „UZYSKANY PODCZAS GRY CHWILOWY STAN PUNKTOWY, ZARÓWNO W GRZE ZRĘCZNOŚCIOWEJ JAK I GRACH TELEWIZYJNYCH, NIE ZMIENIA USTALONEGO NA POCZĄTKU JEJ CZASU TRWANIA ORAZ WYNIKU KOŃCOWEGO.”
- „W MOMENCIE ZAKOŃCZENIA GRY STAN PUNKTOWY JEST ZEROWY.”
- „GRA NIE POSIADA CHARAKTERU LOSOWEGO, PONIEWAŻ JEJ WYNIK JEST Z GÓRY ZNANY PRZED ROZPOCZĘCIEM GRY.”
- „PO WPROWADZENIU OPŁATY MONETĄ LUB BANKNOTEM, NA WYŚWIETLACZU POJAWIA SIĘ WARTOŚĆ WYKUPIONEGO CZASU GRY.”
- „WYDŁUŻENIE CZASU GRY NASTĘPUJE POPRZEZ ZWIELOKROTNIENIE TEJ WPLĄTY.”
- „PO UPŁYWIE WYKUPIONEGO CZASU, NIEZALEŻNIE OD PRZEBIEGU GRY, WYNIK PUNKTOWY ZERUJE SIĘ, NA WYŚWIETLACZU POJAWIA SIĘ PULSACYJNIE NAPIS 'SUPER BANK'.”
- „W PRZYPADKU UTRATY WSZYSTKICH KREDYTÓW, GRACZ OTRZYMUJE MOŻLIWOŚĆ DALSZEJ GRY PO WCIŚNIĘCIU CZARNEGO PRZYCISKU (PRZYCISK NALEŻY PRZYTRZYMAĆ WCIŚNIĘTY PRZEZ OK 6 SEKUND).”
- „AUTOMAT NIE POSIADA BANKU, NIE WYPŁACA WYGRANYCH RZECZOWYCH ANI PIENIĘŻNYCH.”

- „AUTOMAT DO GIER ZRĘCZNOŚCIOWYCH (...)NIE WYPŁACA WYGRANYCH PIENIĘŻNYCH ANI RZECZOWYCH. CZAS GRY NIE ZALEŻY OD ZRĘCZNOŚCI GRACZA ANI OD WYNIKU GRY. CZAS GRY LIMITUJE WARTOŚĆ WPLĄT DO WRZUTNIKA MONET LUB AKCEPTORA BANKNOTÓW AUTOMATU.”
- „AUTOMAT OZNAKOWANY CE POSIADA NAPISY INFORMUJĄCE O SYMULATORZE CZASOWYM, O BRAKU WYPŁAT WYGRANYCH I WYNIKU KOŃCOWYM GRY.”
- „UZYSKANY PODCZAS GRY CHWILOWY STAN PUNKTOWY NIE ZMIENIA USTALONEGO NA POCZĄTKU JEJ CZASU TRWANIA ORAZ WYNIKU KOŃCOWEGO.”
- „W MOMENCIE ZAKOŃCZENIA GRY STAN PUNKTOWY JEST ZEROWY.”
- „GRA NIE POSIADA CHARAKTERU LOSOWEGO, PONIEWAŻ JEJ WYNIK JEST Z GÓRY ZNANY PRZED ROZPOCZĘCIEM GRY.”

Przy informacjach znajdujących się na przedmiotowych urządzeniach o następującej treści :

- „AUTOMAT DO ZABAWY, TEN AUTOMAT NIE WYPŁACA WYGRANYCH, NIE SŁUŻY DO PROWADZENIA GIER O WYGRANE PIENIĘŻNE ORAZ RZECZOWE”
- „SYMULATOR CZASOWY”
- „KAŻDA GRA KOŃCZY SIĘ PO UPŁYWIE WYKUPIONEGO CZASU WYNIKIEM O PUNKTÓW”

Niewątpliwie zatem wobec znanego przed przystąpieniem do zabawy (korzystania z danego urządzenia) wyniku gry. W odniesieniu do gry na przedmiotowych urządzeniach nie ma przypadkowości - w rozumieniu charakteru losowego gry, bowiem grać i zdobywać punkty można przez cały wykupiony czas gry, gdyż gra tworzy zamknięty cykl. Rozpoczynający się zasileniem danego urządzenia środkami pieniężnymi, jakie uruchamia dane urządzenie i umożliwia zabawę, kończąca się zawsze z upływem wykupionego czasu - jednym, niezmiennym i od początku oznajmionym wynikiem.

W momencie zakończenia gry stan punktowy jest zerowy, o czym dla każdego korzystającego z danego urządzenia jest na nim stosowna informacja. Konkludując, charakter losowy gry został wykluczony przez fakt, że wynik gry oraz czas jej prowadzenia są stałe i z góry znane.

- Przyjęcia - aczkolwiek niewyartykułowanego - bez wskazania jakiegokolwiek podstawy faktycznej i prawnej takowego, i z oskarżony działając z zamiarem umyślnym w formie bezpośredniej urządził gry na urządzeniach wskazanych w akcie oskarżenia wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, gdy faktycznie zgodnie z treścią następujących prawomocnych wyroków oraz orzeczeń i dokumentów - oskarżony pełni funkcję członka zarządu w spółce, jaka zajmuje się eksploatacją symulatorów czasowych, jakie nie podlegają pod przepisy ustawy o grach hazardowych:

o wyrok Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 15 listopada 2012 r., w sprawie li K 13/12 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 26 lutego 2013 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 26/13,

o wyrok Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 26 czerwca 2013 r., w sprawie li K 2/13 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 8 października 2013 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 546/13,

o wyrok Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 30 sierpnia 2013 r., w sprawie o sygn. akt XII K 39/13 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 4 lutego 2014 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 627/13,

o wyrok Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 26 kwietnia 2013 r., w sprawie o sygn. akt li K 1S8/12 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 10 grudnia 2013 r., w sprawie o sygn. akt VI Ka 617/13,

o postanowienie Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 14 listopada 2013 r., w sprawie o sygn. akt II Kp 155/13 uchylające postanowienie o żądaniu wydania rzeczy,

o wyrok Sądu Rejonowego w Olecku z dnia 14 maja 2014 r., w sprawie o sygn. akt II K 766/13 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 15 stycznia 2015 r., w sprawie o sygn. akt li Ka 303/14,

o wyrok Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 18 listopada 2014 r., w sprawie o sygn. akt XII K 406/13 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 24 lutego 2015 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 74/15,

o wyrok Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 29 października 2014 r., w sprawie o sygn. akt II K 5/12 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 14 kwietnia 2015 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 101/15,

o wyrok Sądu Rejonowego w Kozienicach z dnia 15 grudnia 2014 r., w sprawie o sygn. akt XI K6675/13,

o wyrok Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 24 kwietnia 2017 r., w sprawie o sygn. akt II K 23/16 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 19 października 2017 r., w sprawie o sygn. akt IX Ka 1143/17,

o wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa Nowej Huty w Krakowie z dnia 2 czerwca 2017 r., w sprawie pop sygn. akt II K 26/17,

o wyrok Sądu Rejonowego w Jarocinie z dnia 6 czerwca 2017 r., w sprawie o sygn. akt II K 258/13,

o oceny techniczne automatów do gier (...) i (...) sporządzone przez biegłego z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Słupsku mgr inż. M. S. (1).

O relewantności przedmiotowego zarzutu stanowi okoliczność, iż brak możliwości uzyskania na przedmiotowych urządzeniach wygranej rzeczowej w postaci punktów kredytowych - bowiem - nie tylko nie można grać dłużej aniżeli w wykupionym czasie, gry - bez względu na ilość posiadanych punktów - ale również w przypadku utraty wszystkich kredytów w grze telewizyjnej, gracz nadal ma możliwość zdobywania punktów w grze zręcznościowej, aż do momentu zakończenia czasu. Powyższe uniemożliwia przyjęcie, że punkty w grze na przedmiotowych urządzeniach stanowią jakąkolwiek wygraną - natomiast występowanie w grze na przedmiotowych urządzeniach wyłącznie elementu losowości, a nie charakteru losowego przesądza o całkowitej legalności urządzania gry z wykorzystaniem rzeczonych urządzeń, gdyż w takim wypadku nie ma miejsca gra na automacie w rozumieniu przepisów ustawy o grach hazardowych.

b. Przepisów art. 167 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1pkt 2 i 5 k.p.k. a contrario w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., wyrażającą się w bezzasadnym oddaleniu i nie uwzględnieniu wniosków dowodowych obrony o przeprowadzenie dowodów z przesłuchania w charakterze świadków: M. S. (1) i M. S. (3), co uniemożliwiło wykazanie – kwestii kluczowych dla niniejszego postępowania, iż gra na przedmiotowych urządzeniach nie ma charakteru losowego, lecz zawiera tylko i wyłącznie element losowości oraz braku możliwości przypisania oskarżonemu godzenia się na naruszenie jakichkolwiek przepisów obowiązujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na skutek oświadczeń biegłego z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Słupsku mgr inż. M. S. (1), do którego zwracały się urzędy celne i sądy powszechne o wydawanie opinii odnośnie zasad działania urządzeń pod kątem obowiązującej w danym czasie regulacji ustawowej.

c. Przepisów art 424 § 1pkt 1 i 2 k.p.k. w zw. z art 113 § 1 k.k.s., poprzez całkowite zaniechanie

wyjaśnienia:

- Motywów przyjęcia przez Sąd Rejonowy wypełnienia przez oskarżonego A. R. (1) znamion strony podmiotowej czynu zabronionego z art 107 § 1 k.k.s., w szczególności zaś przyjętego założenia - w jakikolwiek sposób niewyartykułowanego również w odniesieniu do materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszym postępowaniu - jaki temu całkowicie zaprzecza - iż oskarżony miał zamiar popełnić zarzucany mu czyn zabroniony, to jest chciał go popełnić, względnie przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godził, gdy oskarżony czerpał wiedzę o zasadach działania przedmiotowych urzędzeń z opinii sporządzonych przez biegłego z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Słupsku mgr inż. M. S. (1), do którego to biegłego zwracały się Urzędy Celne z G., G. i ze S. oraz sądy powszechne o wydawanie opinii w sprawach z art 107 § 1 k.k.s., odnośnie zasad działania urzędzeń - z jakich to opinii wynikają zasady działania przedmiotowych urzędzeń wykluczające je z pod zakresu regulacji ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych nadto, jakie to zasady działania przedmiotowych urzędzeń nie zostały zaprzeczone w toku niniejszego postępowania - nie wykazano, aby jakakolwiek asercja opinii mgr inż. M. S. (1) odnośnie zasad działania rzeczonych urzędzeń była nieprawdziwa.

- Podstawy prawnej i faktycznej stanowiska wynikającego z zaskarżonego wyroku skazującego aczkolwiek niewyartykułowanego *expressis verbis* - co w sposób nie pozostawiający jakichkolwiek wątpliwości dowodzi wadliwości zaskarżonego wyroku:

a) dlaczego oskarżony A. R. (3) miałby odrzucić logicznie umotywowane stwierdzenia o braku charakteru losowego gry wobec znajomości wyniku gry jeszcze przed przystąpieniem do niej wyrażone przez biegłego z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Słupsku mgr inż. M. S. (1),

b) tym samym dlaczego oskarżony miałby dokonywać oceny zasad działania urzędzeń wskazanych w akcie oskarżenia w sposób odmienny aniżeli dokonały tego sądy powszechne w następujących prawomocnych orzeczeniach - wskazujących nawet, iż wobec faktu, że w momencie zakończenia czasu gry stan punktowy jest zerowy - o czym jest na urzędzeniu informacja - tak oczywistym jest, że dane urządzenie nie podlega pod przepisy ustawy o grach hazardowych, iż w ogóle nie ma konieczności poddawania go badaniu przez biegłego:

- 1) wyrok Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 15 listopada 2012 r., w sprawie II K 13/12,
- 2) wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 26 lutego 2013 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 26/13,
- 3) wyrok Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 26 czerwca 2013 r., w sprawie II K 2/13,
- 4) wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 8 października 2013 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 546/13,
- 5) wyrok Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 30 sierpnia 2013 r., w sprawie o sygn. akt XII K 39/13,
- 6) wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie o sygn. akt IV Ka 627/13,
- 7) wyrok Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 26 kwietnia 2013 r., w sprawie o sygn. akt II K 158/12,
- 8) wyrok Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 10 grudnia 2013 r., w sprawie o sygn. akt VI Ka 617/13,
- 9) wyrok Sądu Rejonowego w Olecku z dnia 14 maja 2014 r., w sprawie o sygn. akt II K 766/13,
- 10) wyrok Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 15 stycznia 2015 r., w sprawie o sygn. akt II Ka 303/14,
- 11) postanowienie Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 14 listopada 2013 r., w sprawie o sygn. akt II Kp 155/13 uchylające postanowienie o żądaniu wydania rzeczy,
- 12) wyrok Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 18 listopada 2014 r., w sprawie o sygn. akt XII K 406/13,

- 13) wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 24 lutego 2015 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 74/15,
- 14) wyrok Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 29 października 2014 r., w sprawie o sygn. akt III K 5/12,
- 15) wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 14 kwietnia 2015 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 101/15,
- 16) wyrok Sądu Rejonowego w Koźlenicach z dnia 15 grudnia 2014 r., w sprawie o sygn. akt XI K 6675/13,
- 17) wyrok Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 24 kwietnia 2017 r., w sprawie o sygn. akt II K 23/16,
- 18) wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 19 października 2017 r., w sprawie o sygn. akt IX Ka 1143/17,
- 19) wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa Nowej Huty w Krakowie z dnia 2 czerwca 2017 r., w sprawie pod sygn. akt II K 26/17,
- 20) wyrok Sądu Rejonowego w Jarocinie z dnia 6 czerwca 2017 r., w sprawie o sygn. akt II K 258/13:

„przedmiotowe urządzenie nie daje możliwości uzyskania wygranej rzeczowej lub pieniężnej, a czas gry zależy tylko i wyłącznie od wartości uiszczonych do urządzenia opłat, zaś w momencie zakończenia gry stan punktów jest zerowy.

Tym samym należy uznać, iż przedmiotowe urządzenie nie spełnia ustawowych wymogów dla uznania prowadzonej na nim gry za grę na automacie w rozumieniu przepisów cytowanej ustawy, a więc urządzenie to nie podlega wskazanej regulacji i brak jest konieczności poddawania go badaniu przez biegłego.”

„Sąd w pełni podziela zatem interpretację zawartą w opinii rzeczoznawców M. S. (3) i M. S. (1), co do braku losowego charakteru gry.

Okoliczność, iż wyżej wymienieni wykonywali opinię poza niniejszym postępowaniem, przed jego wszczęciem i ich opinia nie ma charakteru dowodu z opinii biegłych w postępowaniu karnoskarbowym, sama w sobie nie może powodować odrzucenia przyjętej argumentacji, która jest przekonująca, logiczna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności.”

5. Na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1k.k.s. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jakie miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku - naturalną konsekwencją rażących uchybień wskazanych w powyższych zarzutach, jest w okolicznościach niniejszej sprawy całkowicie wadliwe przyjęcie przez Sąd Rejonowy, wbrew istotnemu stanowi rzeczy, iż:

a. Gra na urządzeniach o nazwach H. (...) nr (...) i S.nr (...) jest grą na automacie w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych.

b. Oskarżony A. R. (3) miał zamiar popełnienia czynu zabronionego z art. 107 § 1k.k.s. to jest chciał go popełnić - co jednak nie zostało w jakikolwiek sposób ustalone ani stwierdzone w zaskarżonym wyroku - zastępując powyższe całkowicie nieprawdziwymi frazesami - iż, to oskarżony mając bliżej nieokreślone wątpliwości zwrócił się o pozyskanie od autora opinii nr (...) - rzeczonych dokumentów prywatnych.

Podnosząc powyższe zarzuty obaj skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. R. (1) od dokonania przypisanych mu czynów, a także obciążenie Skarbu Państwa kosztami postępowania i zwrot podmiotowi uprawnionemu (...) Sp. z o.o. dowodów rzeczowych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu celem ponownego rozpoznania.

Na rozprawie apelacyjnej nie stawił się oskarżony ani jego obrońca. Przedstawiciel Urzędu Celno-Skarbowego w Warszawie wniósł o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie wniesione w tej sprawie apelacje jako bezzasadne, nie zasługiwały na uwzględnienie i nie mogły doprowadzić do postulowanych w ich treściach skutków. Nie wyartykułowano w nich żadnych znaczących argumentów, skutecznie podważających przyjętą przez Sąd meriti ocenę prawną zachowań oskarżonego, w aspekcie odpowiedzialności za czyn określony w art. 107 § 1 kks. Mimo wskazania przez apelujących szerokiego wachlarza względnych przesłanek odwoławczych, wniesione środki zaskarżenia sprowadzały się do pozbawionego przekonującej argumentacji, kilkukrotnego podnoszenia tych samych kwestii w ramach różnych zarzutów. Sztuczne rozbudowanie wniesionych apelacji pozostaje zresztą doskonale widoczne przy uwzględnieniu, iż do czynienia mieliśmy z obszernym przytoczeniem uzasadnień wyroków innych sądów powszechnych oraz wniosków opinii biegłego wydanych w innych sprawach karnych już w samej treści zarzutów apelacyjnych podniesionych w sprawie niniejszej. Bezpodstawnym było przede wszystkim wielokrotne przytaczanie opinii i stanowiska biegłego z listy Prezes Sądu Okręgowego w Słupsku mgr inż. M. S. (1). Po pierwsze nie wydawał on opinii w przedmiotowej sprawie, po drugie – pamiętać należało, iż opinia biegłego jak każdy inny dowód w sprawie podlega ocenie Sądu przez pryzmat art. 7 kpk, po trzecie zaś – mimo tego, iż skarżący obrońca jest podmiotem profesjonalnym, wniesiony przez niego środek odwoławczy zupełnie pomija zasadę samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego (art. 8 kpk).

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i nie dopuścił się żadnego z wymienionych naruszeń przepisów postępowania karnego. Sąd I instancji zachowując nakazany ustawą obiektywizm, z całokształtu ujawnionych w toku przewodu sądowego okoliczności wyprowadził racjonalne wnioski, kierując się przy tym wskazaniem wiedzy, doświadczenia życiowego i zasadami logicznego rozumowania. Argumentacja przedstawiona w pisemnych motywach wyroku jest zgodna z dyrektywami art. 7 kpk, przekonująca, pozbawiona luk, sprzeczności i dwuznaczności.

Problematyka oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w kontekście jego twierdzeń o pozostawaniu w błędzie – usprawiedliwionym okolicznościami przekonaniu o legalności urządzanych gier została prawidłowo i zgodnie z wymogami art. 7 kpk oceniona przez Sąd merytoryczny. Apelujący poza odwołaniem się do tego kierunku linii obrony oskarżonego, nie wykazali, aby dokonana przez Sąd Rejonowy ocena wyjaśnień A. R. (1) w tym zakresie, także w kontekście pozostałych przeprowadzonych na rozprawie dowodów, była dowolna i z jakich konkretnie powodów.

Sąd Odwoławczy w pełni podzielił konstatację Sądu Rejonowego, iż w realiach przedmiotowej sprawy wina umyślna oskarżonego i jego działanie w zamiarze bezpośrednim w zakresie czynów mu przypisanych nie budzi jakichkolwiek wątpliwości, zaś powoływanie się na tzw. „chaos orzecniczy” w zakresie stosowania normy blankietowej art. 107 § 1 kks i dopełniających je przepisów, jak również brak spójności stanowisk poszczególnych biegłych opiniujących na potrzeby postępowań karnych w okręgach różnych sądów, służyło wyłącznie rozmyciu pełnego obrazu zdarzeń, których ramy historyczne zostały określone w akcie oskarżenia. W tym stanie sprawy uprawnionym i zgodnym z art. 7 kpk jest rozumowanie, iż oskarżony liczył się z możliwością zapadnięcia przeciwko niemu wyroku skazującego i wymierzenia mu kary przez inny Sąd, niejako wpisując to ryzyko w koszty prowadzonej nielegalnie działalności. Taka kalkulacja wyłącza przyjęcie błędu (w każdej jego postaci, a więc z art. 10 § 1 i § 3 i § 4 kks). Nie działa bowiem w błędzie, kto świadomie kalkuluje ryzyko odpowiedzialności karnej i z góry podejmuje kroki mające zabezpieczyć go przed taką odpowiedzialnością w przyszłości (będzie to m.in. gromadzenie wyroków innych sądów i opinii prawnych itp.). Osoba pozostająca w błędzie nie zdaje sobie sprawy z możliwości pociągnięcia go do odpowiedzialności karnej, oskarżony zaś taką możliwość przewidywał, zakładał i niejako się przed nią zabezpieczał. Powyższe ma o tyle doniosłe znaczenie, o ile zważy się, iż od strony podmiotowej przestępstwo penalizowane przez przepis art. 107 § 1 kks jest karalne w razie jego umyślnego popełnienia w obu postaciach zamiaru – bezpośrednim i ewentualnym. Co istotne, oskarżony jest osobą, która w dacie stawianego mu zarzutu miała doświadczenie w prowadzeniu działalności gospodarczej, zwłaszcza w zakresie prowadzenia gier na automatach i z tego też względu bezpodstawnym byłoby uznanie, iż bez rozważenia uwikłał się w działalność przestępczą, w szczególności w kontekście gromadzenia wyroków dotyczących przestępstw karnoskarbowych z art. 107 § 1 kks – zarówno skazujących, jak i uniewinniających. Owszem, stanowisko krajowych sądów przez pewien okres mogło być niejasne i wprowadzać stan niepewności co do charakteru i mocy wiążącej przepisów art. 6 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych. Jednakże przytaczane w apelacjach orzeczenia zapadły po dacie przypisanego oskarżonemu czynu, nie mogły więc wpływać na jego świadomość w dacie

jego popełnienia, nadto przepisy te były jawne, ich treść znana oskarżonemu. Od oskarżonego jako przedsiębiorcy należało wymagać oraz oczekiwać standardów i zachowań dużo rozważniejszych niż w przypadku zwykłego obywatela co do dostosowania tych zachowań do znanego mu, obowiązującego porządku prawnego. W ocenie Sądu Okręgowego, trudno przyjąć, że oskarżony, który prowadził ten rodzaj działalności na dużą skalę nie miał świadomości tego, że w polskim porządku prawnym działalność polegająca na urządzaniu gier hazardowych była zawsze działalnością koncesjonowaną, a więc reglamentowaną przez państwo i w związku tym, że w sposób uzasadniony mógł przyjmować, że w czasie obowiązywania ustawy o grach hazardowych, przedsiębiorca prowadzący tego rodzaju działalność, nie musi posiadać stosownej koncesji. Osoba zajmująca się profesjonalnie tego rodzaju działalnością, znająca niewątpliwie treść przepisów ustawy, we własnym interesie nie powinna podejmować zachowań, o których wie, że choćby potencjalnie mogą skutkować odpowiedzialnością karną. Oskarżony, nie uzyskując koncesji na prowadzenie kasyna gry, nie powstrzymał się ze swoją działalnością do czasu jej uzyskania, co najmniej godząc się na to, że swoim zachowaniem narusza przepis art. 6 ust. 1 ugh, przez to popełnia przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks. Podkreślić należy, iż nieświadomość jest stanem braku jakiejkolwiek wiedzy na dany temat i należy odróżnić ją od wątpliwości, które - jeżeli istniały po stronie oskarżonego - wskazywały na realną możliwość popełnienia przestępstwa.

Z powyższych względów, zarzuty skarżących dotyczące obrazy art. 1 § 3 kks) i ustalenia winy oskarżonego w wyroku pierwszoinstancyjnym ocenić należało jako nietrafne.

Bezzasadne było także negowanie przez skarżących kompletności opisu czynu zawartego w zaskarżonym wyroku w ramach zarzutu obrazy art. 413 § 2 pkt 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się potrzebę określenia w wyroku skazującym zarówno tego, czy czyn popełniono umyślnie, czy też nieumyślnie, a w razie umyślności postaci zamiaru z jakim sprawca działał, z tym jednak, że od dawna przyjmuje się również, iż na zamiar sprawcy może też wskazywać opisany w przypisanym czynie sposób jego działania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2011 r., sygn. II KK 188/10, Prok. i Pr.-wkł. 2011/7-8/3, LEX nr 730483).

W przekonaniu Sądu Okręgowego, uwagi przedstawione w powyższym judykacie mają zastosowanie także w przedmiotowej sprawie, gdzie z opisanego w zaskarżonym wyroku sposobu działania sprawcy wynika bezpośrednio czy działał on umyślnie, czy też nieumyślnie. Ustawa, a dokładnie przepis art. 413 § 1 pkt 4 kpk, normujący strukturę wyroku skazującego, nie formułuje wymogu, aby w opisie czynu przytoczono *expressis verbis* brzmienie ustawowe absolutnie wszystkich znamion czynu zabronionego. Wymogiem jest natomiast to, by określenie przypisanego czynu było dokładne, a kwalifikacja prawna była efektem subsumcji ustalonych faktów pod właściwy przepis prawa materialnego, a właśnie z taką sytuacją mamy do czynienia w sprawie niniejszej.

Chybionym był także zarzut obrazy art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 410 kpk, dotyczący pierwszoinstancyjnej oceny przeprowadzonej w sprawie opinii biegłego A. C.. Szczegółowa analiza treści wydanej w sprawie opinii doprowadziła Sąd II instancji do przekonania, że Sąd orzekający słusznie uznał ją za pełnowartościowy materiał dowodowy, mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w tej sprawie. W tym miejscu przypomnienia wymaga, iż w kwestii uznania opinii za jasną i pełną w rozumieniu art. 201 kpk decydujące znaczenie ma ocena Sądu, a nie stron. Skarżący poza wyrażeniem ogólnego niezadowolenia z treści niekorzystnej dla oskarżonego opinii i prostym twierdzeniem, że ich zdaniem wartość dowodową ma jedynie prywatna opinia M. S. (1), nie przytoczyli jakichkolwiek przyczyn i argumentów wskazujących, aby dopuszczona w sprawie opinia biegłego A. C. była obciążona mankamentami przewidzianymi przez ustawodawcę w przepisie art. 201 kpk, których istnienie implikowałoby konieczność ponownego wezwania biegłego lub powołania nowych biegłych.

Zdaniem Sądu Okręgowego, zarzut obrazy art. 167 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i 5 kpk a contrario w zw. z art. 113 § 1 kks wywiedziony przez procesjonalnego pełnomocnika w kontekście opinii biegłego odebrać należy jako nieporozumienie. Analogicznie odebrać należy postulat przesłuchania w charakterze świadków M. S. (1) i M. S. (3). Kwestie związane z opiniami biegłych należy rozważać wyłącznie na tle art. 201 kpk i w związku z tym nie ma w tym wypadku zastosowania reguła wyrażona w art. 170 § 2 kpk, gdyż mogłoby to prowadzić do sytuacji, że strona niezadowolona z opinii biegłego mogłaby, raz po raz, żądać powołania kolejnych biegłych, aż któryś z nich złożyłby opinię wykazującą to, co strona zamierza udowodnić (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 10 maja 2016

r., sygn. II AKa 18/16, Legalis Numer 1473113). Jak wskazuje się w orzecznictwie, w odniesieniu do opinii biegłych przesłanki oddalenia wniosków dowodowych, tj. przepisy art. 170 § 1 pkt 1-5 kpk wchodzi w grę w jednym tylko przypadku. Chodzi o sytuację gdy Sąd orzekający rozpoznaje pierwszy wniosek o powołanie biegłych lub gdy wniosek dotyczy innego przedmiotu niż opinia dotychczasowa. Natomiast w sytuacji, gdy wniosek dowodowy dotyczy opinii uzupełniającej w stosunku do opinii już istniejącej, podstawą decyzji Sądu w tym względzie winien być art. 201 kpk, a nie art. 170 kpk (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 03 grudnia 2014 r., sygn. II AKa 292/14, Legalis Numer 1186947).

Na uwzględnienie nie zasługiwały również zarzuty obrazy art. 6 kpk w zw. z art. 72 § 1 -3 kpk w zw. z art. 390 § 1 kpk w zw. z art. 175 § 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 6 ust. 3 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Mnogość przytoczonych przez skarżącego przepisów nie mogła przysłonić esencji zarzucanego uchybienia. Zdaniem Sądu Okręgowego, nie może powoływać się na naruszenie jego prawa do obrony ten, kto sam rezygnuje z przysługujących mu uprawnień procesowych. Nie po raz pierwszy A. R. (3) był oskarżonym w sprawie, nie po raz pierwszy otrzymywał zawiadomienia o terminie rozprawy i nie może zasadnie twierdzić, że nie rozumiał ich treści, zwłaszcza gdy korzysta z pomocy obrońcy, który również o tych samych terminach był zawiadamiany, który musiał się z nim kontaktować i zachował aktywność w pierwszoinstancyjnym postępowaniu sądowym. Nadto oskarżony stawiał się przeciw w Sądzie i złożył wyjaśnienia. Z tego też względu twierdzenie o pozbawieniu wiedzy o terminie posiedzeń we własnej sprawie i uniemożliwieniu obrony staje się zupełnie pozbawione racjonalnych podstaw.

Na aprobatę i to aż z trzech przyczyn opisanych poniżej nie zasługiwał również zarzut obrazy art. 424 § 1 pkt 1 i 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks.

Po pierwsze, w myśl przepisu art. 455a kpk, dodanego ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), jaki wszedł w życie z dniem 01 lipca 2015 r., nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 kpk.

Po drugie zaś, zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, obraza art. 424 kpk nigdy nie jest naruszeniem prawa procesowego mającym wpływ na treść orzeczenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 kwietnia 2015 r., sygn II AKa 41/15, KZS 2015/6/72, Prok. i Pr.-wkł. 2016/2/25). Skoro dla skuteczności zarzutu obrazy przepisu postępowania konieczne jest wykazanie jej możliwego wpływu na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 kpk) to naruszenie art. 424 kpk samo w sobie nie może prowadzić do spodziewanego przez skarżącego rezultatu, ponieważ to, co było później (uzasadnienie), generalnie nie może wpływać na to, co było wcześniej (wyrok). Wady uzasadnienia mogą świadczyć o wadliwości procesu wyrokowania, skłaniają do tym wnikliwszej kontroli odwoławczej, ale o tej wadliwości same w sobie nie przekonują (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 07 kwietnia 2016 r., sygn. II AKa 332/15, LEX nr 2052582). Przedmiotem oceny Sądu Odwoławczego nie jest przecież jedynie treść uzasadnienia wyroku, lecz sam wyrok w kontekście przeprowadzonych na rozprawie dowodów oraz dochowania reguł i gwarancji procesowych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18 listopada 2015 r., sygn. II AKa 222/15, KZS 2016/1/40, LEX nr 2052692).

Po trzecie, w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy sporządził pisemne uzasadnienie na poziomie w zupełności wystarczającym, umożliwiającym - po zapoznaniu się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym – na weryfikację prawidłowości zapadłego rozstrzygnięcia przez pryzmat zarzutów apelacyjnych, jak również w zakresie zagadnień koniecznych do rozważenia z urzędu.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy sprostował również wymogom treści art. 410 kpk, zaś obrońca oskarżonego, wbrew potrzebie uwzględnienia całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, płynącym z tego przepisu, które obowiązują przeciw wszystkim uczestników postępowania, eksponuje wyłączenie okoliczności korzystne dla A. R. (1), zupełnie pomijając przy tym wszystko to, co oskarżonego obciąża. Wyłącznie apelacja sporządzona przez skarżącego z uwzględnieniem art. 410 kpk, w sposób lojalny wobec całości zgromadzonych dowodów, umożliwia Sądowi II instancji podjęcie rzeczowej dyskusji ze skarżącym. Obraza przepisu art. 410 kpk

zachodzi, gdy Sąd ferując wyrok opiera się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej albo opiera się tylko na części materiału ujawnionego. Żadna z tych sytuacji procesowych nie zaistniała w przedmiotowej sprawie. Dokonanie oceny materiału ujawnionego, która spełnia wymogi art. 7 kpk, lecz nie odpowiada interesowi procesowemu skarżącego, nie uchybia dyspozycji przepisu art. 410 kpk. Inną rzeczą jest bowiem prawidłowość oceny materiału dowodowego, a czym innym jest dokonanie ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia na dowodach nie ujawnionych w toku rozprawy głównej.

Skarżący nie ma również racji podnosząc w złożonej apelacji wtórny zarzut błędu „dowolności” w ustaleniach faktycznych, poczynionych przez Sąd Rejonowy. Jak niezwykle zwięźle i trafnie orzekł Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 30 lipca 2015 r., sygn. II AKa 171/15 jeśli Sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych (LEX nr 1797208).

W ocenie Sądu II instancji, ustalenia dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd Rejonowy są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe i mają pełne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym. Ustalenie przez Sąd Rejonowy, iż na przedmiotowych automatach były zainstalowane gry o charakterze losowym zostało poprzedzone obdarzeniem wiarą opinii biegłego sądowego z zakresu mechaniki technicznej, ogólnej budowy i eksploatacji maszyn, teorii maszyn i mechanizmów oraz techniki komputerowej A. C.. Dokonana przez Sąd meriti ocena tejże opinii spełniła wymogi art. 7 kpk, a skarżącym, którzy poprzez proste zaprzeczenie nie zgadzają się z jej wnioskami końcowymi, nie udało się wykazać jej uchybień, wskazanych w przepisie art. 201 kpk.

Biorąc pod uwagę kategorię zarzutów podniesionych we wniesionych apelacjach, przy jednoczesnym braku przesłanek z art. 440 kpk, Sąd Okręgowy nie miał podstaw, by na skutek ich treści odnieść się do rodzaju i wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. II AKa 275/17, Legalis Numer 1728581).

Z powyższych względów, nie dostrzegając podstaw do ingerencji w zaskarżony wyrok, Sąd Okręgowy w Siedlcach utrzymał go w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 8 w zw. z art. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 83 r. z późn. zm.), zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 720 złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję. Kwota ta składa się 700 zł opłaty (10 % kary grzywny orzeczonej w I instancji) oraz 20 zł ryczałtu za doręczenia pism w sprawie. W przedmiotowej sprawie brak było podstaw do odstępowania od zasady ponoszenia kosztów sądowych w sytuacji wydania wyroku skazującego.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, stosownie do treści art. 456 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.